Г. ЮРИСІЧ

МАРА.

ПАМЯТКА З ЧЕРВОНОГО РОКУ.

КИЇВ.
1919.

ЗМІСТ:

І ось, настав останній час!..
Ти розпрістер пробиті руки
І вмер розіп'ятий за нас. —
А кров, котру криваві круки
Клюватимуть у смертний час, —
Вона впаде в останній раз
На наші діти, наші внуки.
Душа зостанеться порожня...
І буде ніч — така тривожна —
І в наших душах і в серцях.
Юрба синів твоїх безбожна
Вже йде по чорних вулицях...

Думо скорбна моя, над степами заграй,
Степом сваві́льним зеліяна!
Сумом чорного дня, що окутав наш край,
Ти напоєна — навіяна...

Чорні круки летять, кровю кроплять лани,
Криють наш спокій, мов хмарами..
А в горі мерехтять прапорі чужини
Над новітніми татарами

Ой, не сплять, матері... Громом грюкіт гармат
Котиться, стелеться долами..
Зливний дощ на дворі — поєднався сармат
Та з недавніми монголами.

Скільки сліз пролили — стільки бачили зрад,
Сонечка волі чекаючи...
Сизокрилі орли не вернулись назад,
Перед ворогом утікаючи...

Це Ти — це знову Ти, мій Спасе,
Розіп'ятий на змученій землі...
Хрести, на котрих за людей ти розп'явся,
Чорніють у всесвітньому вогні.

Це ми — це знову ми йдемо —
Водителі злиденної голоти...
І дерево, котре росло на ярмо,
Зрубали ми для другої Голготи.

Невинного ми вдруге роспнемо,
І під хрестом розпалимо багаття...
А потім побожно свій зір зведемо,
І припадем перед Твоїм роспяттям.

Згадася заповідь Христа,
Його любов, о любі браття! —
Хай припадуть блідії уста
До розпростертого розп'яття!

Тебе розіп'ято, Господь, —
Росп'ято нашими руками...
Приходь, карающий, приходь, —
Побий нас судними вогнями!

Ой, та не все ще до щенту розбито...
Ні, ще не все!
„Дайте пожежі! ще будем палити!" —
Вітер несе.

Дайте вина! ми ще будемо пяні,
Хоч на часок!
В крові й вогні про майбутнє в дурмані
Стільки казок...

Ой, та не все ще на світі, як треба... —
Грім звід'усіль.
Близько! ми хутко досягнемо неба!
Мало з'усиль!

Перекинчик, запроданець Київ —
Вітає гучно наших ворогів.
Це третій раз він машкару з обличча свого скинув,
Це третій раз він сором свій безпамятно згубив.

Прокинувся, наче той вулик,
Повний трутнів і ос і джмелів, —
На перехрестях буркотливих вулиць
Розкинувся залізний дикий гнів.

Заквітчаний червоними квітками,
Обліплений плакатами страхіть
Стоїть, вигукує, розмахує руками:
„Кінець тобі, кінець! — жовтоблакить!"

Тебе розіп'ято, мій рідний краю, знов...
Навколо тебе натовпом без тями:
„На нас, на нас твоя остання кров!"
Гукають зрадники під чорними хрестами.

Скрівавлений висить в терновому вінку
Твій труп поранений на хреснім древі...
А зрадники вигукують в крівавому танку:
„Осанна божевільному цареві!"

Та горе їм, коли воскреснеш ти
І розпрострєш благословенні руки —
Впадуть на голови тих зрадників хрести
І засичать конаючи у стіп твоїх гадюки.

Воскресни, краю мій, в новій могутній славі!
Розвій ворогів на чотирі вітри!
Прости негідному – нещасному Варраві,
А гадину на порох розітри.

Я серце стисну, мов крицю,
Міцно уста стулю...
На землю, сиру-сирицю
Сльози дощем не проллю.

Не буду з вітром ридати,
Щоб не почула земля...
І стану кращого ждати,
Кращого, світлого дня.

Вийшло з глибин переможно
Місто на прю з селом.
Довго співає побожно
Серце святий псалом.

Грюкоту грому не чую —
Не бачу рушниць—блискавиць...
Останню ніч ночую
В царстві злих чарівниць.

Душа —побожна черниця —
Серед пожеж—вогнів,
Не перестала молиться
До Бога кращих днів.

В час катувань, розп'яття —
Перед своїм Христом —
На землю падайте, браття,
І хрест кладіть перстом!

Дзвонить гомін стоголосим стогоном
Від Чорного Моря до Припяти...
Давнішнім ворогом, північним вороном,
Серце встосотне розіп'ято.

Крають край наш армії варварів,
Топчуть—толочуть чоботами...
Крячуть на кріллях крівавими барвами:
— На борьбу с соціал-патріотами!

Воля!—той регіт над нашими ранами —
Сонце сміється над нашими трупами...
Покриті ми плямами, гаслами п'яними —
Прибиті страхіттями—круками.

По вулицях тягнулася стотисячна маніфестація...
„Да здравствует первое мая!"
Ми мусіли на вулиці з надіями прощатися...
„Воронів зграя!"
В горі горіли прапорі скривавленими плахтами...
„Першого травня!"
Дивимось ми—а в головах гармати, нам тарахкали...
„Да здраствует армія славная!"
А в душах наших гупали армейськими чоботами,
Під музику інтернаціонала.
Звивалася під трибунами, червоними ешафотами
Цікава навала.
Підмальовані повії на ґрішких автомобілях —
Паризькі комунари...
А по селах крик і стогін од московського засилля—
Мов напали татари.
По Києву розкинуто комуністичні прокламації
„Пролетарство, до зброї!"
І брошури про буржуйські провокації:
„Ленін—Троцький—герої..."
В кишені руки стиснуті, та що-ж! немає револьвера...
Так хочеться крикнути—свиснути.
Де певненість, щоб першого чи того ревкомвояжера
Влучить, а потім повиснути?
По вулицях тягнулися з пискливими плакатами...
„Війна дворцям, мир хижинам!"
Хотілося сховатися і гірко десь заплакати—
Під скорботним враженням...

Північні півні на півдні запіяли: крові
Полями плями без тями посіяли знов.
Лихом на обрій блакитний війнули,
Вихор недобрий на нас навернули.
Грізним мечем замахнули,
Сипнули залізним дощем.
З країни пожежі, руїни і голоду —
На мури, на вежі вічного городу...
Шукають, питають когось...
І ось:
На кожній крівлі кроваво-гнівні
Круки сидять,
Крилами враз лопотять.
Півні і круки — вістники кар —
Кар-кар! — Кря-кря!
В кожній будівлі повно примар...
Наша взяла! Урра!

Заплющу очі, хай не плачуть
На брук, на бруд сьогоднішнього дня!
Горлаті плакати в болоті маячать —
Будь прокляте, безіменне імя!

Затичу вуха, хай не чують
Тих зойків сойк, що душу рвуть мою!
Окружені круками душі віщують:
Що кровью десь окроплено ріллю.

В ці дні — вогні жахливої обнови,
Що в цю ніч — на триста тисяч миль —
Вернулися знову, прокинулись сони
Під мурами вимурими: застрель!

Ой, щось ти, вільний, трохи нездоров...
Не злинеш ти в золочене безмірря...
На правому крилі гаряча кров —
На лівому облінилося пірря.

Ой, щось ти, рідний, постарів свій зір,
Що ворога не бачиш тут очима...
В твоїм гнізді засів сусідній звір —
Розмахує розбійними плечима.

Ой, щось ти, орле, трохи збився з сил...
Не справишся з пискнятами шуліки, —
Коли, коли прилинуть зза могил
Сини твої — орлята — не каліки?

Блакітним ранкам, білим дням,
На глум рожевим вечорам,
І нам наперекір —
З безодні встав червоний звір,
Одвічний звір —
Зза всіх залізних брам...
Ти кажеш: брат
Зза дужих грат? —
Я скажу: кат
І хам!
Хай світ і люде — шкереберть! —
Танцює стоголова смерть
По селах, по містах —
„Війна серцям! війна хрестам!
„Я вип'ю в шерть,
„Розсиплю тут і там!"
Це каже брат
Зза дужих грат? —
То каже кат
І хам!

...І станемо станом останнім.
Горе містам!...
Придавлено сердце під камснем —
Годі зітхнути устам! —

...Розкинемо в далеч дороги.
Сонце, вітай!...
Кружляють озлоблені ворони:
„Крукам волю віддай!"

...Нахлинули з півночі гості.
Села в вогні ...
Спаси нас, помилуй нас, Господи,
В ці божевільні дні!

Не псам, не псам краса моя!
Я сам, я сам... самітний я...
Своєю мрійною журбою
Я не ділюся з гнівною юрбою.

Я хрест розп'яття в серці понесу
До ясного, воскресного часу...
Я не ввійду з нікчемним хамом—
В мій храм святий з кровавим крамом.

Свій біль і втіху—свій огонь
Несу од світу осторонь...
Чи-ж може хам добро любити?
Хто любить красти, убивать і пити?

Кому краса сьогоднішнього дня?
Кому пісні, ті гимни, ті погрози?
Потопа слів віршованої прози,
Пожежа всепалючого вогня?

Я щільно очі змучені заплющу,
Ганебну пляму з муру я зірву—
В свавільну, в ту безпамятну юрбу
Я кину пісню смілину, цілющу.

Гнів запалених вогнів—
Цілий світ—багаття.
Хто-би тут не опянів?—
Скільки діт роз'пяття!

Скільки в тебе ворогів,
Україно—крале!
Хто хотів і не хотів—
Всі тебе карали...

Чотириста-тисячно-уста столиця
Розкинулась наче повія:
„Приходьте, прохожі, хто хоче! Неділя!
Давайте, будем веселиться!"

Як гидко всміхаються сміттям і брудом
Ті сквери, базари, бульвари...
„Для мене немає на світі цім пари —
Віддамся рабам ботокудам!"

„Ляхи, Москалі, Латиші і Мадяри,
Китайці, Жиди і Румуни —
Будь ласка, приходьте во славу коммуни,
Вітайте, мої Коммунари!"

Чотириста-тисячний регіт піднявся
До Ленінних, Троцьких, Раковських...
О „мать городів" українсько-московських!
Де сором твій давній сховався?

—

З сьомою сурмою світ прокинувся —
Заспаний світ...
Дивиться: диво! — всюди розкинувся
„Третій завіт".

Знехотя очі протер він заспані —
Снилося щось...
Небо покрилося чорними пасмами,
Плаче чогось.

Всесвіт пригадує вечір радісний —
Пив могорич...
Бий тебе кара Господня, ти капосний,
Третій клич!

Літературні літургії,
Мистецькі містерії—
Прославте, дурні, абсурдні дії
    Простацької історії!

Перебірайте струни ліри
На честь авантюрникам!
Поезофільми—поезофіри
    На радощі шкурникам!

Прославте волю своєвілля
Котурнами—сурмами!
Святкуйте блазнів божевілля
    І радуйтеся з дурнями!

Кара Господня!—плачте та кайтеся!
Знову безодня!
З честю і вжитками тут розпрощайтеся!
Кара Господня!

Всі на коліна!—тут нас присилують...
Степ наш — руїна!
Кайтеся, лицарі—може помилують...
Всі на коліна!

Дивне царство прекрасного!
[illegible]!
Бачиш світу сучасного
[illegible]!

Наше небесне [illegible] –
[illegible]?
[illegible] для світу і [illegible]!
[illegible]!

В душу [illegible] гармонії!
[illegible]!
[illegible] –
[illegible]!

Коли в кишені ні шага,—
Куди піду? Де дінуся?
Як важко йти до ворога
З „прийдіте, поклонімося!"

Вже третій день голодні ми,
А в друзів тільки мінуси...
Як важко йти з поклонами—
„Прийдіте поклонімося!"

Сьогодні червоні в погоні—
Летять і кричать—
Потіють натруджені коні—
„Скарей"!—твою мать!"

Шукають, хапають, стріляють—
„В чрезвічайку, ступай!"
По селах Комбіди гуляють—
Коммуністичний рай!

Вся ваша гра — істерика пуста,
І недоцільна божевільна злість,
Бо зміст останнього в історії листа
Про вас байдужим словом розповість.

Збудуєте безумний Вавилон,
Але розвалить час ваш перший архитвір!
До зір доберетесь? Зруйнуєте закон?
Та чи встоїть з Одвічнім вічний звір?

Наболіло моє серце, друзі—
Без кінця болить...
Перетліло, сестри, в віковічній тузі,
І в піснях безкінешних квилить.

В золотій пшениці гнувся колос—
Нагинався в низ...
По землі-сириці сумовитий голос
Розлягався, відбивався скрізь.

На землі лежать сухі покоси,
Де вогні—дими...
В золотому житі вже не дзвонять коси—
То гогочуть—гуркочуть громи...

Хтось вогнями будить сонні села...
Громовим дощем...
То полями блудить русокоса Леля
З вогневим мечем.

Г.Юрисіч

МАРА.

памятка з червоного року

* *
*

Київ 1919.

ЗМІСТ

І ось, настав останній час!.

Ти розпрістер пробиті руки

! вмер розіп'ятий за нас. —

А кров, котру криваві круки

Клюватимуть у смертний час,

Вона впаде в останній раз

На наші діти, наші внуки.

Душа зостанеться пормжня...

І буде ніч — так і трівожна

І в наших душах і в сепцях.

Юрба синів твоїх безбожна

Вже йде по чорних вулицях...

Думо скорбна моя, над степами заграй,

Степом свавільним злеліяна!

Сумом чорного дня, що окутав наш край,

Ти напоєна — навіяна...

Чорні круки летять, кровю кроплять лани,

Криють наш спокій, мов хмарами...

А в горі мерехтять прапорі чужини

Над новітніми татарами.

Ой не сплять матері... Громом грюкіт гармат

Котиться, стелеться долами...

Зливний дощ на дворі—поєднався сармат

Та з недавніми монголами.

Скільки сліз прожили — стільки бачили зрад,

Сонечка волі чекаючи...

Сизокрилі орли не вернулись назад,

Перед ворогом утікаючи...

Це Ти — це знову Ти, мій Спасе,

Розіп'ятий на змученій землі...

Хрести, на котрих за людей ти розіп'явся,

Чорніють у всесвітньому вогні.

Це ми — це знову ми йдемо —

Водитеді злиденної голоти...

І дерево, котре росло на ярмо.

Зрубали ми для другої Голготи.

Невинного ми вдруге роспнемо,

І під хрестом розпалимо багаття...

А потім побожно свій зір зведемо,

І припадем перед Твоїм роспяттям.

Згадаєм заповідь Христа,

Його любов, о любі браття! —

Хам припадуть бліді уста

До розпростертого розп'яття!

Тебе розіп'ято, Господь, —

Росп'ято нашими руками...

Приходь, караючий, приходь, —

Побий нас судними вогнями!

Ой, та не все ще до щенту розбито...

Ні, ще не все!

"Дайте пожежі! ще будем палити!" —

Вітер несе.

Дайте вина! ми ще будемо пяні,

Хоч на часок!

В крові й вогні про майбутнє в дурмані

Стільки казок...

Ой, та не все ще на світі, як треба... —

Грім звід'усіль.

Близько! ми хутко досягнемо неба!

Мало зусиль!

Перекиньчик, запроданець Київ —

Вітає гучно наших ворогів.

Це третій раз він машкару з обличчя свого скинув.

Це третій раз він сором свій безпам'ятно згубив.

Прокинувся, наче той вулик,

Повний трутнів і ос, і джмелів, —

На перехрестях брукованих вулиць

Розкинувся залізний дикий гнів.

Заквітчаний червоними квітками,

Обпалений плакатами страхіть.

Стоїть, вигукує, розмахує руками:

"Кінець тобі, кінець! — жовтоблакить!"

Тебе розіп'ято, мій рідний краю, знов...

Навколо тебе натовпом без тями:

"На нас, на нас твоя остання кров!"

Гукають зрадники під чорними хрестами.

Скрівавлений висить в терновому вінку

Твій труп поранений на хреснім дреєі.

А зрадники вигукують в крівавому танку:

"Осанна божевільному цареві!"

Та горе їм, коли воскреснеш ти

І розпрістреш благословенні руки —

Впадуть, на голови тих зрадників хрести

І засичать конаючи у стіп твоїх гадюки.

Воскресим, краю мій в новій могутній славі!

Розвій ворог на чотирі вітри!

Прости негідному-нещасному Варраві,

А гадину на порох розітри.

Я серце стисну, мов крицю,
Міцно уста стулю..
На землю, сиру-сирицю
Сльози дощем не проллю.

Не буду з вітром ридати,
Щоб не почула земля...
І стану кращого ждати,
Кращого, світлого дня.

Вийшло з глибин переможно
Місто на прю з селом
Довго співає побожно
Серце святий псалом.

Грюкоту грому не чую —
Не бачу рушниць—блискавиць.
Останню ніч ночую
В царстві злих чарівниць.

Душа — побожна черниця
Серед пожеж-вогнів.
Не перестала молиться
До Бога кращих днів.

В час катувань, розп'яття —
Перед своїм Христом —
На землю падайте, браття,
І хрест кладіть перстом!

Дзвонить гомін стоголосим стогоном
Від Чорного Моря до Припяти...
Давнішнім ворогом, північним вороном,
Серце встосотнє розіп'ято.

Крають край наш армії варварів,
Топчуть— толочуть чоботами...
Крячуть на крівлях крівавими барвами
—На борьбу с соціал-патріотами!

Воля!—той регіт над нашими ранами —
Сонце сміється над нашими трупами
Покриті ми плямами, гаслами п'яними —
Прибиті страхіттями—круками.

По вулицях тягнулася стотисячна маніфестація...
"Да здравствуєт пєрвоє мая!"
Ми мусіли на вулиці з надіями прощатися...
"Воронів зграя!"
В горі горіли прапорі скрівавленими плахтами...
"Першого травня!"
Дивились ми — а в головах гармати нам тарахкали...
"Да здравствуєт армія славная!"
А в душах наших гупали армейськими чоботами,
Під музику інтернацьонала.
Зійшлися під трибунами, червоними ешафотами
Цікава навала.
Підмальовані повії на грімких автомобілях —
Парижські комунари.
А по селах крик і стогін од московського засилля —
Мов напали татари.
По Київу розкинуто комуністичні проклямації
"Пролетарство, до зброї!"
І брошури про буржуйські провокації;
"Лєнін—Троцький—герої..."
В кишені руки стиснуті, та що-ж! немає револьвера...
Так хочеться крикнути—свиснути.
Де впевненість, щоб першого чи того ревкомвояжера
Влучить, а потім повиснути?
По вулицях тягнулися з пискливими плякатами..
"Война дворцам, мир хижинам!"
Хотілося сховатися і гірко десь заплакати—
Під скорботним враженням...

Північні півні на півдні запіяли: кров
Полями плями без тями посіяли знов.
Лихом на обрій блакитний війнули,
Вихор недобрий на нас навернули
Грізним мечем замахнули.
Сипнули залізним дощем.
З країни пожежі, руїни і голоду —
На мури, на вежі вічнього городу...
Шукають, питають когось...
І ось:
Ні кожній крівлі криваво-гнівні
Круки сидять.
Крилами враз лопотять.
Кар-кар! — Кря-Кря!
В кожній будівлі повно примар...
Наша взяла! Урра!

Заплющу очі, хай не плачуть
На брук, на бруд сьогоднішнього дня!
Горлаті плакати в болоті маячать —
Будь прокляте, безіменне імя!

Затичу вуха, хай не чують
Тих зойків сойк, що душу рвуть мою!
Окружені круками душі віщують:
Що кровью десь окроплено ріллю.

В ці дні — вогні жахливої обнови,
Що в вічі ніч — на триста тисяч миль —
Вернулися знову, прокинулись сови
Під мурами понурими: застрель!

Ой, щось ти, вільний, трохи нездоров...

Не злинеш ти в золочене безмірря...

На правому крилі гаряча кров —

На лівому облінилося пірря.

Ой, щось ти, рідний, постарів свій зір,

Що ворога не бачиш тут очима...

В твоїм гнізді засів сусідній звір —

Розмахує розбійними плечима.

Ой, щось ти, орле, трохи збився з сил...

Не есправишся з писклятами шуліки,

Коли, коли прилинуть зза могил

Сини твої — орлята — не каліки?

Блакитнім ранкам, білим дням,

На глум рожевим вечорам,

І нам наперекір —

З безодні встав червоний звір,

Одвічний звір

Зза всіх залізних брам...

Ти кажеш: брат

зза дужих грат? —

Я кажу: кат

і хам!

Хай світ і люде — шкереберть!

Танцює стоголова смерть

По селам, по містам —

"Війна серцям! війна хрестам!

"Я вип'ю в щерть,

"Розсиплю тут і там?"

Це каже брат

зза дужих грат ? —

То каже кат

і хам !

...І станемо станом останнім.

Горе містам!...

Придавлено сердце під каменем —

Годі зітхнути устам! —

...Розкинемо в далеч дороги.

Сонце, вітай!...

Кружляють озлоблені ворони:

„Крукам волю віддай!'"

„.Нахлинули з півночі гості.

Села в вогні...

Слаги нас, помилуй нас, Господи,

В ці божевільні дні!

Не псам, не псам краса моя!

Я сад. я сам .. самітний я.

Своєю мрійною журбою

Я не ділюся з гнівною юрбою.

Я хрест розп'яття в серці понесу

До ясного, воскресного часу...

Я не ввійду з нікчемним хамом —

В мій храм святий з кровавим крамом.

Свій біль і втіху—свій огонь

Несу од світу осторонь..

Чи-ж може хам добро любити?

Хто любить красти, убивать і пити?

Кому краса сьогоднішнього дня?

Кому пісні, ті гимни, ті погрози?

Потопа слів вршованої прози,

Пожежа всепалючого вогня?

Я щільно очі змучені заплющу,

Ганебну пляму з муру я зірву—

В свавільну, в ту безпамятну юрбу

Я кину пісню сміливу, цілющу.

Гнів запалених вогнів—

Цілий світ — багаття.

Хто-би тут не опянів?—

Скільки літ розп'яття!

Скільки в тебе ворогів,

Україно—крале!

Хто хотів і не хотів —

Всі тебе карали.

Чотириста-тисячно-уста столиця

Розкинулась наче повія:

"Приходьте, прохожу, хто-хоче! Неділя!

Давайте, будем веселиться!"

Як гидко всміхаються сміттям і брудом

Ті сквери, базари, бульвари...

"Для мене немає в світі цім пари—

Віддамся рабам богохулам!"

"Ляхи, Москалі, Латиші і Мадяри,

Китайці, Жиди і Румуни —

Будь ласка, приходьте во славу комуни,

Вітайте, мої Комунари!"

Чотириста-тисячний регіт піднявся

До Леніних, Троцьких, Раковських...

О "мать городів" українсько-московських!

Де сором твій давній сховався?

З сьомою сурмою світ прокинувся—

Заспаний світ...

Дивиться: диво! всюди розкинувся

„Третій завіт".

Знехотя очі протер він заспані—

Снилося щось...

Небо покрилося чорними пасмами,

Плаче чогось.

Всесвіт пригадує вечір радісній —

Пив могорич...

Бий тебе кара Господня, ти капосніий,

Третій клич!

Літературні літургії,

Мистецькі містерії—

Прославте, дурні, абсурдні дії

    Простацької історії!

Перебірайте струни ліри

На честь авантюрникам!

Поезофільми-поезофіри

    На радощі шкурникам!

Прославте волю своєвілля

Котурнами—сурмами!

Святкуйте блазнів божевілля

    І радуйтеся з дурнями!

Кара Господня!—плачте та кайтеся!

Знову безодня!

З честю і вжитками тут розпрощайтеся!

Кара Господня!

Всі на коліна! —тут нас присилують...

Степ наш — руїна!

Кайтеся, лицарі—може помилують...

Всі на коліна!

Лицарю царства прекрасного!

Краще заграй!

Богові світу сучасного

Пісню співай!

Нащо небесна мельодія -

Музика стер?

Слово твоє ката і злодія!

Ваше ж тепер!

В руку бурлацьку гармонію!

Будь як вони!

Плюнь на всесвітню іронію, -

Дурнем дзвони!

Коли в кишені ні шага,—

Куди піду? Де дінуся?

Як важко йти до ворога

З "прийдіте, поклонімося!"

Вже третій день голодні ми,

А в друзів тільки мінуси...

Як важко йти з поклонами—

"Приидіте покжінічося?"

Сьогодні червоні в погоні—

Летять і кричать—

Потіють натруджені коні—

"Скарєй"!—твою мать!"

Шукають, хапають, стріляють

"В чрезвічайку, ступай!"

По селах Комбіди гуляють—

Комуністичний рай!

Вся ваша гра — істерика пуста,

! недоцільна божевільна злість,

Бо зміст останнього и історії листа

Про вас байдужим словом розповість.

Збудуєте безумний Вивилон,

Але розвалить час ваш перший архитвір!

До зір доберетесь? Зруйнуєте закон?

Та чи встоїть з Одвічнім вічний звір?

Наболіло моє серце, друзі—

Без кінця болить...

Перетліло, сестри, в віковічній тузі,

І в піснях безкінешних квилить.

В золотій пшениці гнувся колос—

Нагинався в низ...

По землі-сириці сумовитий голос

Розлягався, відбивався скрізь.

На землі лежать сухі покоси,

Де вогні—дими...

В золотому житі вже не дзвонять коси—

То мигочуть—гуркочуть громи...

Хтось вогнями будить сонні села...

Громовим дощем...

То полями блудить русокоса Леля

З вогневим мечем.

======================

Київ-1919